

Lovforslagets enkelte Paragraffer faa vel som Sagen i sin Helhed fattes under Forhandling under et.

Det. Hansen: Maa jeg blot faa Lov til at gøre den Bemærkning, at jeg siden 2den Behandling har bragt i Erfaring, at der ikke var den mindste Stemning i det andet Ting for at faa de Forandringer, som jeg har anbefalet her, og som den højtærede Minister ogsaa mente kunde være ganske heldige, jaafremt de ikke vilde medføre, at Loven ikke udkom. Jeg gør blot opmærksom paa, at naar der bliver ved at staa i § 5 i denne Lov med sin Farvestala, og i Ministeriets Instruks af 17de Maj 1888, som der nu staa, vil det blive endnu vanskeligere, end det hidtil har været, at ramme Margarinen, der er ulovlig farvet. Men i øvrigt sætter jeg ingen Pris paa, at det virkelig skal forhindres, at Margarinen bliver noget gulere, end Meningen egentlig er. For mig maa Margarinen gerne være ligesaa gul som Smør.

Breinholdt: Det vil sikkert endnu være i ærede Medlemmers Grindring, hvilken Bevægelse det første Margarine-lovforslag fremkaldte her i Tinget, det satte i ikke ringe Grad Lidenstaben i Bevægelse, og sammenligner man nu dermed den Ro, hvormed nærværende Lovforslag er gaaet gennem Tinget, kunde man vistnok næsten fristes til den Antagelse, at Stormen i hin Tid var en kunstig fremkaldt og fuldstændig uberettiget. En saadan Antagelse tror jeg imidlertid var fuldstændig uberettiget og falsk; thi der er noget, der hedder Resignation; man finder sig undertiden i en fuldbyrdet Kendsgerning, bøjer sig tilshyneladende taalmodig under det uundgaaelige. Og saaledes er det her; det en Gang givne kan ikke let tages tilbage; jeg tror, det vistnok er Erkendelsen heraf, der har bevirket Roen nu. Anderledes var det jo paa hin Tid, da Spørgsmaalet endnu stod ganske aabent, da man troede at kunne fordre „rent Land“, det vil sige: Holde vort Land rent for kunstige og stoffende Efterligninger af „vort gode, danske Smør“, et Udtryk, der jo nu næsten hos mange er blevet til et Haansord, uagtet jeg tror, at vort Land og selve Spotterne vilde befinde sig meget ilde, hvis ikke dette gode danske Produkt eksisterede. Naar jeg imidlertid har taget Ordet nu, er det ikke for at fremsætte disse mere almindelige Bemærkninger og for at hævde Berettigelsen af, hvad der i sin Tid fandt Sted, da det danske Vandbrug troede at kunne fordre og ogsaa

haabede at ville blive hørt for at faa vort vigtigste Landbrugsprodukt beskyttet mod saadanne stoffende Efterligninger. Nej, jeg har tillige noget andet paa Sinde, noget, der staaar i den nøjeste Forbindelse med dette Lovforslag, uagtet det ganske vist ikke har Blads i Lovforslaget og heller ikke vil kunne faa Blads der, ligesom det heller ikke angaar den højtærede Indenrigsminister, thi det er et finansministerielt Æmne. Jeg beklager derfor, at den højtærede Finansminister ikke er til Stede her, men jeg haaber, at den højtærede Indenrigsminister velvillig vil meddele sin høje Kollega de Bemærkninger, jeg nu finder Anledning til at gøre. Det vil jo vides, at Hovedraastoffet for Margarine er Oleomargarin. Jeg søgte under Toldlovens 2den og 3dje Behandling her at godtgøre, at dette Stof var en Talgart, at det var Talg, hvorfra Stearinen var udstilt, og at dette Stof derfor naturlig burde fortoldes under Toldlovens Position — jeg tror 238 — med 2 Stilling pr. Pund. Dette er imidlertid nu anderledes gennem en Toldpraksis, idet man under den fejlagtige Forudætning, at Oleomargarin stammede fra Fedt og Sfter og ikke fra Talg, har ladet det indgaa under Positionen Fedt og Sfter. Jeg søgte at godtgøre dette, som jeg tør sige, under 2den og 3dje Behandling, og denne Paastand blev ikke blot godkendt af den højtærede Finansminister, men det blev tillige senere ved Afstemning over et Vædringsforslag godkendt af det høje Ting, at i den nye Toldlov skulde dette Stof ganske udtrykkelig nævnes og sættes til en Told af 6 Ore pr. Pund. Jeg tror, at efter at der har funden en saadan Godkendelse Sted baade fra den højtærede Finansministers og fra Tingets Side af, at Oleomargarinen i Virkeligheden er en Talgart, som kun under en fejlagtig Forudætning hidtil er gaaet ind under en Position i Toldloven, hvorunder den ikke hører hjemme, vil det foranledige den højtærede Finansminister til for Eftertiden at lade Oleomargarin komme ind under den Position, hvorunder den ubestridelig hører, nemlig under Talg og Talgarter. Der kunde maaste herimod rejsses den Betænkkelighed, om man derigennem vilde komme til at gaa den indenlandste Margarinetilvirkning for nær. Dette tror jeg imidlertid ikke vilde blive Tilfældet, idet Margarinen, der har ganske samme Hovedoprindelse som Oleomargarinen, selvfølgelig vil falde ind under samme Position og altsaa vil blive stillet lige med Raastoffet. Det er denne Henstilling til den højtærede Finansminister, som jeg beder den højtærede Indenrigsminister om at modtage og efter nærmere Overvejelse bringe sin høje Kollega,